

GEÇENİN KARANLIĞINDA, ORMANDA BİR ANNE VE İKİ KIZ ÇOCUĞU

Geçtiğimiz hafta A haberin “ Yaz – Boz “programını seyrettim. Belki siz de izlemiştirsinizdir. Ormanın içi karınca gibi, zalim Esed ve Rus zulmünden kaçan çocuklarla, kadınlarla dolu idi. Anne kucağında kundaktaki bebekler, ellerindeki kuru bir ekmek parçasını zayıf çenesiyle ve dişleriyle ısırmaaya çalışan çocuklar. Haydi, bunlar bir tarafa. Çünkü başlarında bulunan mücahitler, bu kadınları ve çocukları ülkemize getirmeye çalışıyorlar. Hiç olmazsa başlarında bunlara sahip çıkan birileri var, diye kısmen içim rahatladı. Ama programın ileriki dakikalarında savaşta eşini kaybeden, iki elinde üç ile beş yaşındaki kız çocuklarıyla, 25 yaşındaki Halepli kızımızı görünce dünyam yıkıldı. Evlerinin Rus bombardımanında yıkılışından sonra can havliyle kendilerini sokağa atan, üzerlerindeki giysi ile yola düşen, iki çocuğu ile yürüyemediği için gurutpan kopan, orman içinde nerde olduğunu, nereye gideceğini bilmeyen bir anne ve iki kız çocuğu. Yağan yağmurda üzerleri sıırıslıklaı ıslanmış, yerler çamur, ayaklarında doğru dürüst ayakkabı olmadığı gibi üzerlerinde de kışlık bir giysileri de yoktu. Ekran başında dondum kaldım. Eşim, durumumdan korktu ve bir anda hasta olduğumu sanarak telaşlandı. O anda sahillerdeki yıldızlı oteller gözümün önüne geldi. Bu otellerde yiyeceklerin hepsinden tabaklarına sığdırmaya çalışanlar, sanki kıtlıktan çıkmışçasına tabaklarıyla beraber karınlarını tıka basa doldurup da mide fesadına uğrayanlar, yediklerinin daha fazlasını tabakta bırakıp da midesiyle beraber çöp bidonlarını tıka basa dolduranlar. Bunlar bizim Müslümanlığımızın nesiyle ve neresiyle örtüşüyor? Bir tarafta “ Yiyiniz, içiniz israf etmeyiniz, Allah israf edenleri sevmez” buyruğu, öbür tarafta lüks restoranlarda tabağında yemek bırakmayı görgü sayan kardeşlerimiz.

Cuma vaazlarını dinliyorum. Sanki TV programlardaki reklam saati gibi vaazın son beş, on dakikası umre ziyareti reklamlarıyla geçiyor. Gerek var mı? Bence hiç gerek yok. Rahmetli ninemin bir sözü vardı. “ **Gönlü namazda olanın kulağı ezanda olur**” diye. Zaten umreye gidecek kardeşimiz sizi gelir, bulur. Camide umreye gidecek birkaç kişi varsa onlar için diğer yüzlerce cemaatin dini bilgi edinme hakkı umre reklamı dolayısıyla zayı olmuyor mu? Bence cami vaazlarında umre reklamının yapılmamasında yarar görmekle birlikte şu günlerde umre ibadetimizin bedelini Suriyeli kardeşlerimizin iâşe ve ibatesine yönlendirsek olmaz mı? Manisa’da sivil toplum kuruluşu olarak önemli bir yeri olan Manisa ENSAR vakfı İlim Yayma Cemiyeti Manisa’da il ve ilçe müftüleriyle temasa geçerek böyle hayırlı bir kampanyayı başlatamaz mı?

Umre, aslında hacc görevini yapmış Müslüman için nafîle bir ibadettir. Geceleyin kalkıp kıldığın teheccüd namazı veya nafîle namazı gibi bir ibadet. Haydi, bir defa umre yapmayı da aklım alır. Ben de bir defa umreye gittim. Ama

her sene umre yarışına giren ve her sene umre yapmakla övünen kardeşlerimize ne demeli? Bu yıldan sonra Diyanet İşleri Başkanlığımız, müftülerimiz ve din görevlilerimiz ile ülkemiz genelinde yaygın bir teşkilatı olan ENSAR vakfının da destekleriyle mükerreren umre yapacak kardeşlerimizin umre bedellerini savaş bitene kadar ülkemizde misafir ettiğimiz Suriyeli kardeşlerimizin iâşe ve ibatesine yönelik bir kampanya başlatarak devletimize destek olsalar daha iyi olmaz mı? İndallah yanında da daha hoşnut bir davranış ve makbul bir ibadet olmaz mı?

Peygamberimizin önderlik ettiği, Medine döneminde yaşanan örnek Ensar-Muhacirin ilişkisini din görevlilerimiz, cuma vaazlarında ve hutbelerinde Suriye'den ülkemize gelen göçler nedeniyle güzel güzel anlatıyorlar. Haydi işte Ensar olduk. Gecenin köründe yağmurun altında ormanın içindeki o çocukları ve çaresiz anneleri görüp de bir Müslüman olarak duyarsız kalmak mümkün mü? Eğer duyarsız kalıyorsak Müslümanlığımızı ciddi bir şekilde sorgulamamız lazım. Hele guruptan kopup iki çocuğuyla orman içinde nereye gideceğini bilmeyen genç anne ve iki çocuğu ile yaşlı bir ninenin “ Silahsız Türkmen kuzuları ölüyor, yardım salsın bize Türkiye'nin büyüğü” diye göz yaşı akıtan ninenin ağıtlarına Müslüman olarak duyarsız kalmak mümkün mü?

Bu anne ve iki çocuğu bana yıllar önce okuduğum “Zağra Müftüsünün Hatıraları” adlı kitaptaki 93 harbini hatırlattı. Tıpkı, ıssız ormandaki iki çocuğuyla nereye gideceğini bilmeyen anne gibi. Balkanlarda eşini kaybeden bir anne, Sırp ve Bulgar çetelerinden kaçmak üzere üç çocuğuyla yollara düşer. Biri kucağında, diğerleri ise beş ile yedi yaşında iki çocuğu. Yağmur altında göç hikâyesi başlar. Yerler sakız gibi çamur. Bastığı yerden değil ayakkabı ayakları çıkarmak zor. Yalın ayak, başı açık Anadolu yollarına koyulurlar. Gelirken soğuktan, açlıktan ve yorgunluktan bitap duruma düşen çocuklar daha fazla bu çileye dayanamazlar, çocuklarından biri Silistire yakınlarında, diğeri de Razgard civarlarında ruhunu teslim ederler. Anne, her iki yavrusunu da alel acele eşelediği toprağa defnederek her iki çocuğunun başında döne döne ağlar ama çaresizdir. Guruptan kopma korkusuyla çaresizce gözyaşları içinde arkasında bırakır, yoluna devam eder. Türkiye topraklarına ayak bastığında bakar ki son yongası da kucağında vefat etmiş. Daha başka nice çileler. 93 harbi gözümün önünden geçtikten sonra bu kardeşimizin durumu gözümün önüne geldi. Yağmur, soğuk ve açlık yanında ormanda karşılarına çakal mı, kurt mu, yoksa Esed'in kudurmuş köpekleri mi? ne çıkacak, belli değil. Sonları ne olacak diye gece sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Sabahleyin kalktığımda ilk işim, bir yardım kuruluşunun açtığı yetim kampanyasını araştırmak oldu.

Diyanet İşleri Başkanlığımıza sesleniyorum! Hocalarımız kürsüye çıktığında Müminlerin kardeş olduğundan bahsediyorlar ve Şu hadisi de sık sık dillendiriyorlar **“Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar.”** Cenab-ı Hakk'da Saff suresinde **“ Ey iman edenler yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz”**buyuruyor.

Lütfen bütün Müslümanlar, başta Diyanet İşleri Başkanlığı ve İslami duyarlılığı olan kurum ve kuruluşlar olmak üzere, Müslümanlığımızı bu ayete ve hadise göre sorgulayalım. Ve cevabını vermekte de mazeret üretmeyelim.

1994 yılında Sudan'da çekilen bir fotoğraf Afrika'da açlığın simgesi oldu. Ve belki de birçok insan bu fotoğraf sayesinde açlıktan kurtuldu. Ancak insanlar olayı bir fotoğraf karesi olarak görmüyorlardı. Fotoğrafı çeken Kevin Carter'e olayın devamını yani küçük kıza ne olduğun sordular. Cevap, en az fotoğraftaki manzara kadar içler acısıydı. Afrikalı çocuk emekleyerek 1 km. ötedeki B.M.kampına gitmeye çalışıyor. Arkasındaki akbaba da çocuğun ölmesini bekliyor. Fotoğrafı çeken Kevin Carter, iyi bir haber yakalamanın gayreti içinde fotoğrafı çeker çekmez oradan ayrılıyor ve çocuğa ne olduğunu kimse bilmiyor. Sonraları fotoğrafçı Kevin Carter'e çocuğun sonunun ne olduğu ve ne gibi yardımda bulunduğu sorulduğunda, Kevin Carter, vicdanen kendini suçlu buluyor, dayanamadığı vicdan azabı sonucu üç ay sonra girdiği depresyon sonunda intihar ediyor.

Müslüman olarak bizler, Kevin CARTER kadar da mı vicdan sahibi değiliz?

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin, Turgutlu Hasan Ferdi Endüstri Meslek Lisesi öğrencileriyle beraberdi.

